

Γυναίκα & Άθληση

2019, Τεύχος XI, 1-19

Αθλητισμός, αθλήτριες με αναπηρία και Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας: μια κριτική ανασκοπητική ματιά

Φωτιάδου, Ε.

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Τ.Ε.Φ.Α.Α.

* Διεύθυνση συγγραφέα επικοινωνίας: Φωτιάδου Ελένη

Τ.Ε.Φ.Α.Α. Θεσσαλονίκης

54124, Θέρμη, Greece

E-mail επικοινωνίας: fotiadou@phed.auth.gr

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σκοπός της παρούσας ανασκόπησης ήταν να μελετήσει τη γυναίκα με αναπηρία στον αθλητισμό από όλες τις πτυχές του. Ξεκινώντας τη μελέτη από τη σκοπιά του γυναικείου φύλου γενικά στο αθλητικό στερέωμα, μελετάται η θέση των γυναικών με αναπηρία στον αθλητισμό αλλά και η προβολή τους από τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας. Η σχετική ανασκόπηση δείχνει ότι οι αθλήτριες με αναπηρία προβάλλονται ακόμη λιγότερο από τις αθλήτριες του τυπικού πληθυσμού. Η μικρότερη αυτή κάλυψη των γυναικών αθλητριών με αναπηρία οδηγεί στην ενίσχυση των αρνητικών στερεοτύπων που υπάρχουν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης αναφορικά με τις γυναίκες με αναπηρία.

Λέξεις κλειδιά: αθλήτριες με αναπηρία, μέσα μαζικής ενημέρωσης, αγωνιστικός αθλητισμός

Sports, female athletes with disabilities and media: a critical review

Fotiadou, E.

Aristotle University of Thessaloniki, D.P.E.S.S

* Address of correspondence author: Fotiadou, E.

D.P.E.S.S.

54124, Themi, Greece

E-mail: fotiadi@phed.auth.gr

ABSTRACT

The purpose of the present review was to examine woman with special needs in sports in all aspects. Starting the review from the perspective of the females in general on the sports field, after examines the position of women with special needs in sport and their promotion by the Media. The review shows that sportswomen with disability are even less likely to be showed than sportswomen of the typical population. This lower coverage of female athletes with disabilities leads to the reinforcement of negative stereotypes in the media regarding women with disabilities.

Key-words: female athletes with special needs, media, competitive sports

Εισαγωγή

Η ταυτότητα του φύλου είναι η σταθερότερη από όλες τις ταυτότητες και ίσως η σημαντικότερη απ' όλες τις κατηγορίες στις οποίες το άτομο ήδη από την παιδική ηλικία κατατάσσει τον εαυτό του. Πρόκειται για μια διαδικασία κοινωνικοποίησης, την οποία διεκπεραιώνουν πρωτίστως, συνειδητά και ασύνειδα ως κατ' εξοχήν πολιτισμικοί διαμεσολαβητές, οι γονείς, το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον και το σχολείο, με συγκεκριμένες πρακτικές ασύμμετρης διαπαιδαγώγησης, που παράγει διαφοροποιημένες ταυτότητες. Εκεί συνδέονται τα βιολογικά χαρακτηριστικά με στερεοτυπικές συμπεριφορές του φύλου - και αντιστρόφως - και χτίζεται με βάση αυτή η έννοια του «ανήκειν» του προσώπου στην έμφυλη συλλογικότητά του.

Έχει καταδειχθεί ερευνητικά ότι το «ανήκειν σε ένα φύλο», η έμφυλη ταυτότητα και κατ' επέκταση η αθλητική ταυτότητα, εμφανίζεται ως αποτέλεσμα πολλών και πολύπλοκων κοινωνικών διεργασιών πέραν της βιολογικής διαφοράς, που εντοπίζεται στα γενετικά χαρακτηριστικά μεταξύ των δύο φύλων. Έχει παρατηρηθεί ότι οι γυναίκες με αναπηρία υπόκεινται σε πολλαπλές αρνητικές διακρίσεις σε κάθε χώρο, όχι μόνο λόγω του φύλου τους, αλλά και λόγω της υφιστάμενης αναπηρίας τους (ΟΗΕ, 2007). Οι γυναίκες με αναπηρία βιώνουν συχνά το απάνθρωπο πρόσωπο της κοινωνίας με κυριότερη μορφή εκδήλωσής του την κοινωνική απομόνωση.

Σε αυτές τις περιπτώσεις θα έπρεπε να συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, δηλαδή να προστατεύονται και να προωθούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα των γυναικών με αναπηρία, όπως αυτά διακηρύσσονται και κατοχυρώνονται στο άρθρο 6 της Διεθνούς Σύμβασης (ΟΗΕ, 2007) για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία, το οποίο αναφέρει: «Τα συμβαλλόμενα κράτη αναγνωρίζουν ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια με αναπηρίες υπόκεινται σε πολλαπλές διακρίσεις και, εν προκειμένω, λαμβάνουν μέτρα προκειμένου να διασφαλίζουν την πλήρη

και ίση απόλαυση, από αυτά, όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών».

Όσον αφορά τον χώρο του αθλητισμού υπάρχουν ορισμένοι παράγοντες που οδήγησαν στην έμφυλη κατηγοριοποίηση του αθλητισμού, στην υποεκπροσώπηση της αθλήτριας και ειδικά στη σημερινή υποεκπροσώπηση των γυναικών στους αθλητικούς θεσμούς. Αν ξεκινήσει κανείς από τις αναχρονιστικές «βιολογικές» θεωρίες για το «αδύνατο φύλο» που χρονικά τοποθετούνται στο 19ο και τις αρχές του 20ού αιώνα και οι οποίες αποσκοπούσαν στον αποκλεισμό των γυναικών από τη συμμετοχή στη δημόσια κοινωνική ζωή εντοπίζει τη διαχρονικότητα του γυναικείου αποκλεισμού. Η αθλητική ταυτότητα συνδέεται με διάφορες κοινωνικο-πολιτισμικές έννοιες από την αρχή των Ολυμπιακών Αγώνων, τον 19ο αιώνα, όταν οι γυναίκες ήταν αποκλεισμένες όχι μόνο από τον αθλητισμό, αλλά και από τον ευρύτερο κοινωνικό τομέα. Παρατηρείται, ότι ο ολυμπιακός αθλητισμός εμφανίζεται από τις αρχές της κοινωνικής του παρουσίας ως εκείνος ο θεσμός ο οποίος περιθωριοποίησε τις γυναικείες αξιώσεις για συμμετοχή. Από την άλλη πλευρά αποτέλεσε και πεδίο και μέσο κοινωνικής χειραφέτησης για τη γυναίκα (Καμπερίδου, 2013).

Υπήρχε ένας πολυεπίπεδος αποκλεισμός που έφτανε μέχρι τον αποκλεισμό των γυναικών από τον αθλητισμό των υψηλών επιδόσεων και ως εκ τούτου και από τον Ολυμπιακό αθλητισμό. Ουσιαστικά οι υφιστάμενες βιολογικές διαφορές μεταξύ των δύο φύλων αποτέλεσαν κατά το παρελθόν περισσότερο αφορμή, δικαιολογία ή πρόφαση για τον αποκλεισμό της γυναίκας από τα αθλητικά δρώμενα και κυρίως για την υποεκπροσώπηση της στην ιεραρχία των αθλητικών θεσμών μέχρι και σήμερα, παρά αιτία αποκλεισμού της γυναίκας από τον αθλητισμό. Η ενασχόληση της γυναίκας με τον αγωνιστικό αθλητισμό θεωρούνταν βιολογικά και ψυχικά επιβλαβής. Ο έμφυλος δομικός μηχανισμός του αθλητισμού αποτελεί κατά ένα μεγάλο μέρος κοινωνικό κατασκεύασμα, και αναδεικνύεται ως μηχανισμός παραγωγής κοινωνικής ανισότητας. Οι οποιοδήποτε προσπάθειες για την ισότιμη συμμετοχή των γυναικών στην αθλητική ηγεσία, σε υψηλές ιεραρχικά θέσεις, σε θέσεις

λήψης αποφάσεων, δεν είναι πραγματοποιήσιμες χωρίς το μετασχηματισμό των αθλητικών θεσμών και την αλλαγή της επικρατούσας νοοτροπίας.

Ανασκόπηση της σχετικής βιβλιογραφίας

Η γυναίκα στον αθλητισμό

Μπορεί να βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα. αλλά το γυναικείο φύλο εξακολουθεί να παραγκωνίζεται στον χώρο του αθλητισμού. Παρά το γεγονός, ότι υποστηρίζεται σε θεωρητικό επίπεδο η ισότητα, η πραγματικότητα είναι συχνά πολύ διαφορετική. Η χαμηλή αντιπροσώπευση των γυναικών στο χώρο της προπονητικής, της διαίτησις αλλά και της αθλητικής διοίκησης (Biscomb & Matheson, 2019; .Pedersen, Whisenant, & Schneider, 2003) εξακολουθεί να είναι μια πραγματικότητα στις μέρες μας σε παγκόσμιο επίπεδο και όχι μόνο στην Ελλάδα, παρά το γεγονός, ότι η ενασχόληση των γυναικών με τον αθλητισμό έχει αυξηθεί με γοργούς ρυθμούς τα τελευταία χρόνια. Ενδεικτικά ποσοστά 14% (Whisenant, 2003) και 18,5% (Scraton, Caudwell & Holland, 2005) αναφέρονται σε διευθυντική θέση γυναικείων προγραμμάτων πανεπιστημιακού αθλητισμού στις Η.Π.Α. Εξίσου χαμηλά ποσοστά εμπλοκής εμφανίζονται σε παγκόσμιο επίπεδο σύμφωνα με την έρευνα των Rinata και Bischoff (1997), όπου από το 1970 έως το 1995 το ποσοστό γυναικών σε θέση διευθύντριας ή/και προέδρου Ολυμπιακών Ομοσπονδιών ήταν μόνο 13,2%. Αντίστοιχα στην Ελλάδα, σε 16 από 45 ομοσπονδίες δεν συμμετέχει καμία γυναίκα, σε 29 ομοσπονδίες το ποσοστό είναι κάτω από 10% και μόνο σε πέντε ομοσπονδίες το ποσοστό φτάνει το 20% (Ιωαννίδου, Αλβανόπουλος & Αλεξανδρή, 2005).

Οι φορείς της διοίκησης εξακολουθούν να στελεχώνονται από άντρες. Σύμφωνα με έρευνα που διεξήχθη στο Πανεπιστήμιο του Loughborough, ο αριθμός των γυναικών που καταλαμβάνουν προπονητικές και ηγετικές θέσεις σε διοικητικούς φορείς του αθλητισμού στην Ευρώπη είναι ακόμη πολύ χαμηλός και κυμαίνεται κατά μέσο όρο σε ποσοστό 10 %

(Δελτίο τύπου, 2013). Παράλληλα, οι γυναίκες προπονήτριες στην πλειονότητα των περιπτώσεων κερδίζουν λιγότερα χρήματα από τους άνδρες συναδέλφους τους. Στη Γερμανία, για παράδειγμα, κερδίζουν 1 000 ευρώ λιγότερα το μήνα από τους άνδρες συναδέλφους τους για τον ίδιο τύπο εργασίας. Επίσης, τα κορίτσια έχουν περισσότερες πιθανότητες να πέσουν θύματα σεξουαλικής παρενόχλησης στον χώρο του αθλητισμού, συγκριτικά με τα αγόρια (Δελτίο τύπου, 2013).

Τα αποτελέσματα ερευνών έχουν αναδείξει ότι οι κυριότεροι λόγοι-αποτρεπτικοί παράγοντες που συνδέονται με τη χαμηλή παρουσία των γυναικών στο χώρο της προπονητικής είναι η πατριαρχική φύση του αθλητισμού, η έλλειψη παροχής των κατάλληλων ευκαιριών (Knoppers, 1992; Knoppers, Meyer, Ewing, & Forest, 1993), η σύγκρουση των ρόλων, οι διάφορες στερεότυπες αντιλήψεις σχετικά με την καταλληλότητα του φύλου σε θέσεις ηγεσίας, ο γενικότερος επαγγελματικός αποκλεισμός που υφίστανται λόγω διακρίσεων φύλου, ο χρόνος που απαιτείται για αυτού του είδους την ενασχόληση, καθώς επίσης και η ελλιπής παρότρυνση για εξέλιξη από τους υψηλά ιστάμενους άνδρες (Quarterman, Dupree, Willis, 2006; Weiss & Stevens, 1993). Επίσης, ανασταλτικό παράγοντα αποτελεί η μειωμένη συμμετοχή των γυναικών στις θέσεις και στα κέντρα λήψης αποφάσεων (Hancock, Balkin, Reiner, Williams, Hunter, Powell & Juhnke, 2019; Inglis, Danylchuk, & Pastore, 2000).

Η γενική αντίληψη, αλλά και η αντίληψη των ανδροκρατούμενων επιτροπών ότι ο κοινωνικός ρόλος της γυναίκας εξαντλείται στο πλαίσιο της οικογένειας βρήκε αντίθετες πολλές γυναίκες και αθλήτριες του 19ου και αρχές του 20ου αιώνα, όπως την Σταματία Ροβίθου από τη Σύρο και την Κερκυραία Μελπομένη, οι οποίες το 1896 ως ένδειξη διαμαρτυρίας και αντίδρασης για τον αποκλεισμό των γυναικών από τους πρώτους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες, διήνυσαν την επίσημη μαραθώνια ολυμπιακή διαδρομή, από τον Μαραθώνα μέχρι το Παναθηναϊκό στάδιο, σε 5½ ώρες και 4 ½ ώρες αντίστοιχα.

Επίσης ήταν πολύ σημαντική η ενέργεια της Γαλλίδας αθλήτριας, Alice Milliat, η οποία διοργάνωσε τις γυναικείες Ολυμπιάδες, ή «Ολυμπιακούς Αγώνες Γυναικών» (1921-1936),

καθώς και άλλα γυναικεία αθλητικά γεγονότα και πρωταθλήματα, συμπεριλαμβανομένου του γυναικείου ποδοσφαίρου και της ποδηλασίας. Οι γυναικείες Ολυμπιάδες αποτελούσαν την απάντηση φεμινιστικών κύκλων και της Γυναικείας Διεθνούς Αθλητικής Ομοσπονδίας (Fédération Sportive Féminine Internationale), απέναντι στις συνεχείς αρνήσεις της ΔΟΕ και της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ερασιτεχνικού Αθλητισμού να επιτραπεί στις γυναίκες να συμμετάσχουν σε ολυμπιακά αθλήματα, θεωρούμενα κατ' εξοχήν ανδρικά, όπως οι αγώνες δρόμου. Η Milliati, ως Πρόεδρος της Γυναικείας Διεθνούς Αθλητικής Ομοσπονδίας, μετά από την μεγάλη επιτυχία των «Ολυμπιακών Αγώνων Γυναικών» στο Παρίσι το 1922, ξεκίνησε διαπραγματεύσεις με τους αρμόδιους φορείς, στις οποίες απαιτούσε την ισότιμη συμμετοχή των γυναικών και ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα γυναικείων αθλημάτων στους Ολυμπιακούς Αγώνες, διαφορετικά θα συνεχιζόταν η διοργάνωση των γυναικείων Ολυμπιάδων. Αυτό που κατάφερε, μεταξύ των άλλων, ήταν τη συμμετοχή των γυναικών στο στίβο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Άμστερνταμ το 1928 σε πέντε αθλήματα (Καμπερίδου, 2013).

Η κ. Ανδρούλλα Βασιλείου, ευρωπαϊά επίτροπος αρμόδια για θέματα αθλητισμού, επισημαίνει ότι τα κορίτσια και οι γυναίκες εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν πολλά εμπόδια όσον αφορά τη συμμετοχή τους στον αθλητισμό σε όλα τα ανεξαιρέτως τα επίπεδα, είτε πρόκειται για επαγγελματικό, είτε για ερασιτεχνικό αθλητισμό. Αναφέρει χαρακτηριστικά: «Χρειαζόμαστε μια συνεκτική δέσμη δράσεων, με συντονισμό σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, η οποία θα πρέπει να περιλαμβάνει εκπαιδευτικές δραστηριότητες προκειμένου να εξασφαλιστούν ίσες ευκαιρίες για τις γυναίκες στον αθλητισμό και ένα περιβάλλον προπόνησης χωρίς διακρίσεις ή περιστατικά παρενόχλησης. Είναι καιρός να σταματήσουν οι ρητορείες περί ισότητας: εάν θέλουμε να αλλάξουμε τις συμπεριφορές, αυτό που χρειαζόμαστε είναι μεγαλύτερη κάλυψη του γυναικείου αθλητισμού και περισσότερες γυναίκες εργαζόμενες στα αθλητικά μέσα ενημέρωσης» (Δελτίο τύπου, 2013).

Το Ευρωβαρόμετρο για τον αθλητισμό και τη σωματική δραστηριότητα (Μάρτιος, 2010) έδειξε ότι οι γυναίκες συμμετέχουν λιγότερο από τους άνδρες στον αθλητισμό. Ειδικότερα, το ποσοστό των ανδρών που αθλούνται τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα είναι 43 %, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για τις γυναίκες είναι 37 %. Τα στοιχεία αναφορικά με την ηλικιακή ομάδα 15-24 ετών διαμορφώνονται στο 71 % για τους άνδρες και στο 50 % για τις γυναίκες (Δελτίο τύπου, 2013).

Επίσης στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί ότι στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου το 2008, όπου περίπου οι μισοί συμμετέχοντες ήταν γυναίκες, οι αθλήτριες από ισλαμικές χώρες αποτελούσαν μια αόρατη μειονότητα. Ωστόσο, παρατηρείται ότι το ενδιαφέρον και η συμμετοχή μουσουλμάνων γυναικών στον αθλητισμό αυξάνεται αργά, αλλά σταδιακά. Οι Ολυμπιακοί αγώνες του 2012 ήταν οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες όπου υπήρξε γυναικεία συμμετοχή σε όλα τα αθλήματα (Δελτίο τύπου, 2013).

MME, αθλητισμός και φύλο ατόμων με αναπηρία

Ο ρόλος των μέσων μαζικής επικοινωνίας καθίσταται ιδιαίτερα σημαντικός και συνάμα καθοριστικός σχετικά με τον αθλητισμό, λόγω του γεγονότος ότι τόσο πολλοί άνθρωποι παρακολουθούν τα τεκταινόμενα στον αθλητισμό χώρο, μέσω των μέσων μαζικής επικοινωνίας (Ahlin, 1993, αναφορά από Lee, 2013). Ως εκ τούτου, ασκούν μεγάλη επιρροή στη διαμόρφωση των ιδανικών προτύπων από την κοινή γνώμη (Shin & Jang, 2008). Η επισταμένη μελέτη του αθλητισμού στα μέσα μαζικής ενημέρωσης μπορεί να αυξήσει την κατανόηση των πολιτιστικών αξιών και της κοινωνικής δομής μιας κοινωνίας σχετικά με το φύλο ή τις διαφορές που εντοπίζονται μεταξύ των δύο φύλων (Kane & Greendorfer, 1994). Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης μέσα από τις ιδέες που ενστερνίζονται και τις πρακτικές που ακολουθούν, διαδραματίζουν έναν προεξέχοντα ρόλο στην ενίσχυση των διαφορών μεταξύ των δύο φύλων (Hardin, Lynn, & Walsdorf, 2003).

Ο τρόπος προβολής του αθλητισμού των ατόμων με αναπηρία από τα μαζικής επικοινωνίας μπορεί να αναπαραγάγει την κυρίαρχη ιδεολογία σχετικά με την εικόνα των σωμάτων (Farnall & Smith, 1999). Η άμεση συνέπεια είναι οι αρτιμελείς αθλητές να απεικονίζονται ως ανώτεροι, συγκριτικά με τους αθλητές με αναπηρία (Chang & Crossman, 2009, Thomas & Smith, 2003). Οι απεικονίσεις των ατόμων με αναπηρία από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης τείνουν να είναι άδικες και μη ρεαλιστικές (Nelson, 1994). Μάλιστα μερικές φορές υπό αυτό το πνεύμα προσέγγισης, μπορεί να ελλοχεύει ο κίνδυνος να διαστρεβλωθεί η αξία της απόδοσης των αθλητών με αναπηρία (Schantz & Gilbert, 2001). Είναι σύνηθες το γεγονός οι αθλητές των Παραολυμπιακών αγώνων να περιγράφονται ως θύματα ή υπερήρωες, παρά ως πραγματικοί αθλητές (Schantz & Gilbert, 2001, Thomas & Smith, 2003). Όλες οι προαναφερόμενες εκφάνσεις της περιθωριοποίησης αλλοτριώνουν τους αθλητές με αναπηρία από την κοινωνία και δεν είναι ευεργετικές για κανέναν (Lee, 2013).

Επειδή η εικόνα των σωμάτων των αθλητών με αναπηρία απέχει από αυτή που θεωρείται ιδανική (Hardin & Hardin, 2005), ο τρόπος με τον οποίο αυτή αντιπροσωπεύεται στον Τύπο παρουσιάζει τον αθλητισμό των ατόμων με αναπηρία, ως μη ανταγωνιστικός αθλητισμός (Hardin, Lynn, & Walsdorf, 2001; Hardin, et al., 2003). Τα στερεότυπα, οι αρνητικές τοποθετήσεις, οι διακρίσεις, οι προκαταλήψεις και η περιθωριοποίηση των ατόμων με αναπηρία εκπορεύεται από πολιτιστικούς και κοινωνικούς, συχνά μη εμφανείς παράγοντες ή από την προηγούμενη εμπειρία και επαφή των ανθρώπων με άτομα με αναπηρία (Seale, 2003; Auslander & Gold, 1999). Η εσωτερικευση των αρνητικών στερεοτύπων από το κοινωνικό σύνολο, οδηγεί στην περιθωριοποίηση και τον αποκλεισμό των ατόμων με αναπηρία από το κοινωνικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι του τόπου τους (Haller, 2000, Iwakuma, 1997).

Το ποσό της κάλυψης των μέσων που αφιερώνεται στους Παραολυμπιακούς αγώνες είναι πολύ μικρότερο από αυτό που αφιερώνεται στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Οι Chang et al., (Chang, Crossman, Taylor, & Walker, 2011) σύγκριναν την κάλυψη των Ολυμπιακών και των

Παραολυμπιακών αθλημάτων στο Πεκίνο το 2008 από τις канаδικές εφημερίδες και βρήκαν ότι υπήρχαν 302 άρθρα δημοσιευμένα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες και μόνο 11 άρθρα για τους Παραολυμπιακούς αγώνες. Οι Chang και Crossman (2009) βρήκαν μόνο 17 φωτογραφίες των αθλητών στους Παραολυμπιακούς αγώνες του 2004, έναντι 220 φωτογραφιών των αθλητών των Ολυμπιακών αγώνων. Κατά συνέπεια, η υπο-παρουσίαση αναφορικά με την κάλυψη των Παραολυμπιακών αγώνων συνεχίζει να υποστηρίζει την κυρίαρχη επικρατούσα ιδανική εικόνα του αρτιμελούς σώματος (Lee, 2013).

Ένα σημαντικό ζήτημα των σπορ στα μέσα μαζικής ενημέρωσης είναι το φύλο των αθλητών που παίρνουν μέρος σε έναν αγώνα ή σε ένα άθλημα (Tuggle & Owen, 1999). Είναι γεγονός, ότι αθλητισμός είναι ιδιαίτερα «κατηγοριοποιημένος» με βάση το φύλο και ότι προβάλλει τα πρότυπα της αρρενωπότητας και της θηλυκότητας με τέτοιο τρόπο ώστε να ενισχύει την αντίληψη για την κατώτερη θέση των γυναικών και την ανώτερη θέση των ανδρών (Connell, 1990, αναφορά από Lee, 2013). Τα μέσα ενημέρωσης που ασχολούνται με τον αθλητισμό προωθούν και αναπαράγουν την αντίληψη ότι ο γυναικείος αθλητισμός είναι κατώτερος από τον ανδρικό αθλητισμό (Mason, 1992). Το αποτέλεσμα είναι με αυτή την πρακτική που υιοθετούν να περιθωριοποιούν τις γυναίκες αθλήτριες και κατ' επέκταση και το γυναικείο αθλητισμό (Walsdorf, 2000). Επιπλέον, οι γυναίκες αθλήτριες τείνουν να απεικονίζονται περισσότερο στον ατομικό αθλητισμό, ενώ οι άνδρες αθλητές τείνουν να απεικονίζονται περισσότερο στον ομαδικό αθλητισμό. Αυτό του είδους η έμφαση αντικατοπτρίζει την επικρατούσα αντίληψη, σύμφωνα με την οποία ο ατομικός αθλητισμός αποτελεί χαρακτηρισμό του γυναικείου φύλου, ενώ ο ομαδικός του ανδρικού (Hardin et al., 2002).

Είναι γεγονός ότι υπάρχουν ορισμένες κοινωνικές κατασκευές σχετικά με το φύλο και ισχύουν άμεσα και έμμεσα για τον αθλητισμό (Lee, 2013). Οι γυναίκες θεωρούνται ως ασθενέστερο φύλο και φυσικά αδύναμες (Griffin, 1989). Στις γυναίκες αθλήτριες δεν παρέχονται ίσες ευκαιρίες στον αθλητισμό λόγω των αντιλήψεων σχετικά με τις βιολογικές

διαφορές μεταξύ των δύο φύλων, λόγω των κοινωνικών κανόνων και των κυρίαρχων στάσεων προκατάληψης (Lumpkin & Williams, 1991).

Επειδή τα σώματα των αθλητριών και κυρίως εκείνων με αναπηρία, δεν ανταποκρίνονται στην κυρίαρχη εικόνα του αρτιμελούς ανδρικού σώματος (Garland-Thompson, 2002), οι γυναίκες αθλήτριες και οι αθλητές με αναπηρία παραμελούνται, παραγκωνίζονται και περιθωριοποιούνται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης (όμως DePauw & Gavron, 1995; Hardin et al., 2002). Οι γυναίκες αθλήτριες υφίστανται μια διπλή διάκριση. Μία διάκριση που σχετίζεται με το φύλο τους και μία που σχετίζεται με την αναπηρία τους. Σύμφωνα με την Sherrill (1997) και τους Schell & Duncan (1999) η κάλυψη των αθλημάτων των Παραολυμπιακών αγώνων του 1996 από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ήταν μεροληπτική σε βάρος των γυναικών αθλητριών με αναπηρία. Η αρνητική διακριτική μεταχείριση και στάση γινόταν εμφανής από τη σύντομη κάλυψη των γυναικών αθλητριών, από την απουσία σχολίων κ. ά.

Η προβολή των εμπορευματοποιημένων και εικονικά κατασκευασμένων αθλητών/αθλητριών στα Μ.Μ.Ε., η κρίση των αρρένων με το σώμα τους, ο εξωραϊσμός των ανδρικών επιτευγμάτων και η υποβάθμιση των γυναικείων, καθώς και η προβολή του γυναικείου αθλητισμού στα Μ.Μ.Ε. των Η.Π.Α. έχει κοινωνικές επιπτώσεις. Το κύριο εμπόδιο που αντιμετωπίζει ο γυναικείος αθλητισμός και η αθλήτρια σήμερα είναι η προβολή. Η σκόπιμη παράλειψη του γυναικείου αθλητισμού αποτελεί μια απόκλιση από τη δημοσιογραφική δεοντολογία και έχει ως άμεσο αποτέλεσμα την υποβάθμιση του γυναικείου αθλητισμού. Η «κρίση στον γυναικείο αθλητισμό» (Cooky, Messner & Musto, 2015; Messner & Cooky, 2010; Messner, Cooky, & Hextrum, 2010). Gender in televised sports. Center for Feminist Research, 39, 437-453.) επισημαίνεται ειδικά στις Η.Π.Α., όπου η τηλεοπτική κάλυψη των γυναικείων αγώνων είναι λιγότερη από ό,τι ήταν πριν από 20 χρόνια.

Σχεδόν όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης τείνουν να καλύπτουν κυρίως τους άνδρες αθλητές και να υποαντιπροσωπεύουν τις γυναίκες αθλήτριες (Sherry, Osborne & Nicholson, 2016; Bernstein, 2002). Οι γυναίκες αθλήτριες εξακολουθούν να έχουν μια μειονεκτική θέση στον κόσμο του αθλητισμού και με αυτόν τον τρόπο διαιωνίζεται η ιδέα ότι ο αθλητισμός είναι πιο κατάλληλη περιοχή για το ανδρικό φύλο. Έτσι ενθαρρύνεται και καλλιεργείται η περιθωριοποίηση των γυναικών στον αθλητισμό (Bruce, 2008, Walsdorf, 2000).

Η Lee (2013) διεξήγαγε μία έρευνα, η οποία διερεύνησε πώς τα έντοπα μέσα μαζικής ενημέρωσης απεικόνισαν τους αθλητές με αναπηρία κατά τη διάρκεια των Παραολυμπιακών αγώνων του 2012, που πραγματοποιήθηκαν στο Λονδίνο. Η ανάλυση στηρίχτηκε στο φωτογραφικό υλικό που συγκέντρωσε αναφορικά με τους αθλητές των Παραολυμπιακών αγώνων του 2012 από 12 εφημερίδες ευρείας κυκλοφορίας πέντε χωρών, κατά τη διάρκεια των 12 ημερών της διεξαγωγής των αγώνων (29 Αυγούστου- 9 Σεπτεμβρίου 2012). Από την ανάλυση των δεδομένων και τα αποτελέσματα προέκυψαν διαφορές στον τρόπο απεικόνισης μεταξύ των ανδρών και των γυναικών, καθώς επίσης και μεταξύ των γηγενών και των ξένων αθλητών. Οι διαφορές εντοπίστηκαν στο ποσό, στον τύπο κάλυψης και στην απόδοση των χαρακτηριστικών των αθλητών με αναπηρία στις φωτογραφίες. Οι άνδρες απεικονίζονταν συχνότερα από τις γυναίκες, ενισχύοντας μ' αυτό τον τρόπο τα κυρίαρχα ιδανικά των ικανών-γεροδεμένων σωμάτων και της αρρενωπότητας. Η απόδοση των αθλητριών με αναπηρία απεικονιζόταν συχνά με την απόδοση ιδιαίτερης έμφασης στα μετάλλια χωρίς την αναπηρία τους. Επίσης, οι γηγενείς αθλητές με αναπηρία απεικονίζονταν πιο συχνά στις επιλεγμένες εφημερίδες, συγκριτικά με τους ξένους αθλητές με αναπηρία. Ταυτόχρονα, διαπιστώθηκε ότι υπήρχε μία τάση αναφορικά με τους ντόπιους αθλητές με αναπηρία να ελαχιστοποιούνται οι αντιπαλότητές τους και να μεγιστοποιούνται ορατά οι επιτυχείς αποδόσεις τους. Η αναπαραγωγή και η ενίσχυση των παραδοσιακών στάσεων και των αντιλήψεων εντοπίζονταν και στις απεικονίσεις των ξένων αθλητών με αναπηρία. Οι φωτογραφίες στις επιλεγμένες εφημερίδες έτειναν να υπογραμμίσουν τη δύναμη και να ελαχιστοποιήσουν την αδυναμία

των ανδρών και γηγενών αθλητών με αναπηρία, ενώ αντίθετα επισήμαιναν την αδυναμία και ισορροπούσαν τις αξιέπαινες ιδιότητες των ξένων αθλητριών με αναπηρία με τις μικρές τους ανεπάρκειες.

Ειδικότερα, η έρευνα που διεξήχθη από την Lee (2013) μεταξύ των άλλων ευρημάτων της κατέδειξε ότι οι γυναίκες αθλήτριες με αναπηρία αναφορικά με το ποσοστό των φωτογραφιών που τους αναλογούσε στις 12 εφημερίδες των επιλεγμένων προς μελέτη πέντε χωρών (Κίνα, Ηνωμένο Βασίλειο, Η.Π.Α., Αυστραλία, Ν. Αφρική) κατέδειξε ότι σε όλες της εφημερίδες, πλην μιας, η κατανομή του διατιθέμενου φωτογραφικού υλικού μεταξύ ανδρών και γυναικών αθλητών ήταν άνιση. Πιο συγκεκριμένα, από τις 1262 φωτογραφίες των αθλητών με αναπηρία οι 781 (61.9%) απεικόνιζαν άνδρες αθλητές, οι 426 (33.8%) απεικόνιζαν γυναίκες και οι 55 (4.4%) παρουσίαζαν μια ασάφεια ως προς το εικονιζόμενο φύλο. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι μεταξύ 21 φωτογραφιών αθλητών με αναπηρία στις κινεζικές εφημερίδες οι 20 (95.2%) ήταν ανδρών αθλητών, ενώ καμία φωτογραφική εικόνα δεν ήταν γυναίκας αθλήτριας. Σε μία φωτογραφία το γένος του αθλητή ήταν ασαφές. Στις εφημερίδες της Νότιας Αφρικής και των Η.Π.Α. απεικονίζονταν στις φωτογραφίες τρεις φορές περισσότερο οι άνδρες αθλητές, σε σύγκριση με τις γυναίκες αθλήτριες. Στις βρετανικές εφημερίδες απεικονίζονταν οι άνδρες αθλητές περίπου δύο φορές πιο συχνά από τις γυναίκες αθλήτριες. Όσον αφορά τις εφημερίδες της Αυστραλίας οι γυναίκες αθλήτριες και οι άνδρες αθλητές απεικονίζονταν περίπου με την ίδια συχνότητα. Σε 41 (51.9%) φωτογραφίες εικονίζονταν άνδρες αθλητές και σε 37 (46.8%) γυναίκες αθλήτριες, ενώ σε μία (1.3%) φωτογραφία το φύλο του αθλητή ήταν ασαφές.

Επίσης, η παραπάνω έρευνα κατέδειξε ότι συνήθως οι εφημερίδες τοποθετούσαν τις φωτογραφίες των ανδρών αθλητών σε ολόκληρη την πρώτη σελίδα της εφημερίδας, παρά στις άλλες σελίδες. Γενικά, όμως όλες οι εφημερίδες είχαν μια τάση να τοποθετούν τις φωτογραφίες των αθλητών και των αθλητριών με αναπηρία στις εσωτερικές σελίδες του αθλητικού τμήματός τους. Επομένως, τα στοιχεία αποκάλυψαν ότι οι επιλεγμένες εφημερίδες δεν τοποθετούσαν τις φωτογραφίες των ανδρών αθλητών με αναπηρία στις πιο προεξέχουσες θέσεις όπως σε

ολόκληρη την πρώτη σελίδα της εφημερίδας ή στην πρώτη σελίδα του τμήματος αθλητισμός/Παραολυμπιακοί αγώνες.

Σχετικά με τη γωνία λήψης της φωτογραφίας μεταξύ των αθλητών με αναπηρία παρατηρήθηκε ότι οι φωτογραφίες των αθλητριών με αναπηρία απεικόνιζαν το ανώτερο μέρος του σώματός τους ή το κεφάλι. Συνολικά, 617 (48.9%) αθλητές και αθλήτριες με αναπηρία απεικονίστηκαν ολόσωμοι. Επιπλέον, από την παραπάνω έρευνα προέκυψε ότι τα ποσοστά των ανδρών και των γυναικών αθλητών στους Παραολυμπιακούς αγώνες του 2012 ήταν σχεδόν τα ίδια μ' αυτά των Παραολυμπιακών αγώνων του 2008. Επίσης, οι εφημερίδες της χώρας υποδοχής και διεξαγωγής των Παραολυμπιακών αγώνων δημοσίευσαν τις περισσότερες φωτογραφίες των αθλητών με αναπηρία, συγκριτικά με τις εφημερίδες των άλλων χωρών. Οι τέσσερις αμερικανικές εφημερίδες που συμπεριλήφθηκαν σ' αυτή τη μελέτη δεν αφιέρωναν πολύ χώρο στις φωτογραφίες των αθλητών με αναπηρία κατά τη διάρκεια των Παραολυμπιακών αγώνων του 2012, επειδή τα αθλήματα των Παραολυμπιακών αγώνων δεν είναι τόσο κερδοφόρα όσο εκείνα του επαγγελματικού αθλητισμού.

Η κυρίαρχη ιδέα της ανωτερότητας των ανδρών αθλητών στον αθλητισμό ήταν η κύρια αιτία της υπο-παρουσίασης των γυναικών αθλητριών με αναπηρία από τα έντυπα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οι γυναίκες αθλήτριες με αναπηρία συνεχίζουν να στιγματίζονται και να υφίστανται μια διπλή διάκριση. Αφενός, αυτή που σχετίζεται με το δυνατό ανδρικό αθλητικό σώμα και αφετέρου, αυτή που σχετίζεται με το φύλο. Η έκθεση στις φωτογραφίες των έντυπων μέσων μαζικής επικοινωνίας των αθλητών με αναπηρία αντανακλά τις χαρακτηριστικές προκαταλήψεις ενάντια στον αθλητισμό και τους αθλητές με αναπηρία.

Οι Chang και Crossman (2009) σύγκριναν την κάλυψη των Ολυμπιακών αγώνων και των αθλημάτων των Παραολυμπιακών αγώνων στις νοτιοκορεατικές εφημερίδες το 2004 και διαπίστωσαν ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες καλύφθηκαν έξι φορές περισσότερο σε σύγκριση με τους Παραολυμπιακούς αγώνες. Επιπροσθέτως, οι άνδρες αθλητές με αναπηρία

παρουσιάζονταν με μεγαλύτερη συχνότητα στα έντυπα μέσα μαζικής ενημέρωσης, συγκριτικά με τις γυναίκες αθλήτριες με αναπηρία.

Ο Thomas και Smith (2003) ανέλυσαν τη βρετανική κάλυψη των εφημερίδων αναφορικά με τους Παραολυμπιακούς αγώνες του 2000, οι οποίοι πραγματοποιήθηκαν στο Σίδνεϋ και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι άνδρες αθλητές αντιπροσωπεύονταν σε μεγαλύτερο βαθμό από τις γυναίκες αθλήτριες στις φωτογραφίες. Η φωτογραφική κάλυψη των γυναικών αθλητριών με αναπηρία πραγματοποιούνταν σε μικρότερο βαθμό, απ' ό,τι η κάλυψη των ανδρών αθλητών με αναπηρία. Η εξήγηση που δόθηκε ήταν ότι αυτό συνέβη επειδή συμμετείχαν λιγότερες γυναίκες στους Παραολυμπιακούς αγώνες. Επιπλέον, οι γυναίκες με αναπηρία απεικονίζονταν συχνά ως ανίσχυρα θύματα που χρειάζονται την προστασία των άλλων, ή εξιδανικεύονταν και προβάλλονταν ως ηρωίδες που είχαν θριαμβεύσει και είχαν υπερνικήσει το μειονέκτημά τους.

Οι Buysse και Borcharding (2010) μελέτησαν τις φωτογραφίες 12 εφημερίδων πέντε χωρών, κατά τη διάρκεια των Παραολυμπιακών αγώνων του 2008, οι οποίοι πραγματοποιήθηκαν στο Πεκίνο. Από ένα σύνολο 152 φωτογραφιών, οι 88 (58%) απεικόνιζαν άνδρες αθλητές και οι 62 (41%) γυναίκες αθλήτριες. Οι Buysse και Borcharding (2010) επισημαίνουν ότι οι γυναίκες αθλήτριες με αναπηρία δεν προβάλλονται ως σοβαροί αθλητές.

Συμπεράσματα

Συμπερασματικά, η μικρότερη κάλυψη των γυναικών αθλητριών με αναπηρία ενισχύει τα αρνητικά στερεότυπα που υπάρχουν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης αναφορικά με τις γυναίκες με αναπηρία και παράλληλα προωθεί τον ηγεμονικό ρόλο του αρτιμελούς άνδρα στον αθλητισμό (Buysse & Borcharding, 2010). Το γεγονός αυτό θα πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη από όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, έτσι ώστε να επιτευχθεί η ισότητα των ατόμων με διαφορετικές ικανότητες.

Βιβλιογραφία

- Auslander, G. K. & Gold, N. (1999). Media reports on disability: A binational comparison of types and causes of disability as reported in major newspapers. *Disability and Rehabilitation*, 21(9), 420-431.
- Bernstein, A. (2002). Is it time for a victory lap? *International Review for the Sociology of Sport*, 3, 415-428.
- Biscomb, K., & Matheson, H. (2019). Are the times changing enough? Print media trends across four decades. *International Review for the Sociology of Sport*, 54(3), 259-281.
- Bruce, T. (2008). Women, sport and media: A complex terrain. In C. Obel, T. Bruce, & S. Thompson (Eds.), *Outstanding research about women and sport in New Zealand* (pp. 51-71). Hamilton, New Zealand: Wilf Malcolm Institute of Educational Research.
- Buyse, J. & Borchering, B. (2010). Framing gender and disability: A cross-culture analysis of photographs from the 2008 Paralympic Games. *International Journal of Sport Communication*, 3, 308-321.
- Chang, I. Y. & Crossman, J. (2009). When there is a will, there is a way: A quantitative comparison of the newspaper coverage of the 2004 Summer Paralympic and Olympic Games. *International Journal of Applied Sports Sciences*, 21(2), 16-34.
- Chang, I. Y., Crossman, J., Taylor, J. & Walker, D. (2011). One world, one dream: Comparison of the newspaper coverage of the 2008 Beijing Olympic and Paralympic Games. *International Journal of Sport Communication*, 4, 26-49.
- Cooky, C., Messner, M. A., & Musto, M. (2015). "It's dude time!" A quarter century of excluding women's sports in televised news and highlight shows. *Communication & Sport*, 3(3), 261-287.
- DePauw, K. & Gavron, S. (1995). *Disability and sport*. Champaign, IL: Human Kinetics.
- Ευρωβαρόμετρο, (2013). Δελτίου τύπου: Ισότητα των φύλων στον αθλητισμό- η επιτροπή καλεί σε δράση. Ανακτήθηκε από https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/el/IP_13_1197
- Farnall, O. & Smith, K. A. (1999). Reactions to people with disabilities: Personal contact versus viewing of specific media portrayals. *Journalism and Mass Communication Quarterly*, 76(4), 659-672.
- Garland-Thomson, R. (2002). Integrating disability, transforming feminist theory. *National Women's Studies Association Journal*, 14, 1-32.
- Griffin, P. (1989). Homophobia in physical education. *Canadian Association for Health, Physical Education, and Recreation Journal*, 52(2), 27-31.

- Haller, B. (2000). If they limp, they lead? News representations and the hierarchy of disability images. In D. Braithwaite & T. Thomson (Eds.), *Handbook of communication and people with disabilities* (pp. 273-288). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Hancock, M. G., Balkin, R. S., Reiner, S. M., Williams, S., Hunter, Q., Powell, B., & Juhnke, G. A. (2019). Life Balance and Work Addiction Among NCAA Administrators and Coaches. *The Career Development Quarterly*, 67(3), 264-270.
- Hardin, M. & Hardin, B. (2005). Performance or participation . . . Pluralism or hegemony? Images of disability & gender in *Sports 'n Spokes* magazine. *Disability Studies Quarterly*, 25(4). Retrieved from <http://dsq-sds.org/article/view/606/783>
- Hardin, M., Lynn, S. & Walsdorf, K. (2003). *Depicting the sporting body: The intersection of disability with gender and race in women's sport/fitness magazines*. Paper presented at the Disability Issues Caucus of the National Communication Association, Miami, FL.
- Inglis, S.E., Danylchuk, K.E. & Pastore, D. (2000). Multiple realities of women's work experiences in coaching and athletic management. *Women in Sport and Physical Activity Journal*, 9, 1-26.
- Iwakuma, M. (1997). *From pity to pride: People with disabilities, the media, and an emerging disability culture*. Paper presented at the Association of Journalism and Mass Communication Conference, New Orleans, LA.
- Ιωαννίδου, Ε., Αλβανόπουλος, Ι. & Αλεξανδρής, Κ. (2005). Γυναίκα και διοίκηση του αθλητισμού. Η σύγχρονη πραγματικότητα και ο ρόλος του μάνατζμεντ στην ενδυνάμωση της συμμετοχής των γυναικών στα κέντρα λήψης αποφάσεων των αθλητικών οργανισμών. *Γυναίκα και Άθληση*, 1, 73-82.
- Καμπερίδου, Ε. (2013). «Διαχρονική προσέγγιση του γυναικείου αποκλεισμού: Ο αθλητισμός ως πεδίο κοινωνικής χειραφέτησης» ΤΕΦΑΑ, ΕΚΠΑ Αθηνών (20/3/2013).
- Knoppers, A. (1992). Explaining male dominance and sex segregation in coaching: Three approaches. *Quest*, 44, 210-227.
- Knoppers, A., Meyer, B. B., Ewing, M. & Forrest, L. (1993). Gender ratio and social interaction among college coaches. *Sociology of Sport Journal*, 10, 256-269.
- Lee, M. (2013). *Images of athletes with disabilities: an analysis of photographs from the 2012 Paralympics games*. University of Alabama.
- Lumpkin, A. & Williams, L. (1991). An analysis of *Sports Illustrated* feature articles, 1954-1987. *Sociology of Sport Journal*, 8, 16-32.
- Mason, G. (1992). Looking into masculinity: Sport, media and the construction of the male body beautiful. *Social Alternatives*, 11(1), 27-32.

- Messner, M., & Cooky, C. (2010). Gender in televised sports: News and highlights shows, 1989–2009. University of Southern California Center for Feminist Research. Retrieved from <http://dornsife.usc.edu/cfr/gender-in-televised-sports/>
- Messner, M., Cooky, C., & Hextrum, R. (2010). Gender in televised sports. *Center for Feminist Research, 39*, 437-453. <http://dornsife.usc.edu/cfr/gender-in-televised-sports/>
- Nelson, J. A. (1994). Broken image: Portrayals of those with disabilities in American media. In J. A. Nelson (Ed.), *The disabled, the media, and the information age* (pp. 1-17). Westport, CN: Greenwood Press.
- Pedersen, P.M., Whisenant, W.A. & Schneider, R. G. (2003). Using a content analysis to examine the gendering of sports newspaper personnel and their coverage. *Journal of Sport Management, 17*, 376-393.
- Quarterman, J., Dupree, A.D. & Willis, K.P. (2006). Challenges confronting female intercollegiate athletic directors of NCAA member institutions by division. *College Student Journal, 40*, 528-545.
- Rinatala, J. & Bischoff, J. (1997). Persistent resistance: Leadership positions for women in Olympic sport governing bodies. *Olympika: The International Journal of Olympic Studies*, 1-23.
- Seale, C. (2003). *Media and health*. London: Sage.
- Schantz, O. J. & Gilbert, K. (2001). An ideal misconstrued: Newspaper coverage of the Atlanta Paralympic games in France and Germany. *Sociology of Sport Journal, 18*(1), 69-94.
- Schell, L. A. & Duncan, M. C. (1999). A content analysis of CBS's coverage of the 1996 Paralympic Games. *Adapted Physical Activity Quarterly, 16*, 27-47.
- Scruton, S., Caudwell, J. & Holland, S. (2005). Bend it like Patel. Centring race, ethnicity and gender in feminist analysis of women's football in England. *International Review for the Sociology of Sport, 40*, 71–88.
- Sherry, E., Osborne, A., & Nicholson, M. (2016). Images of sports women: A review. *Sex Roles, 74*(7-8), 299-309.
- Sherrill, C. (1997). Paralympic Games 1996: Feminist and other concerns: What's your excuse? *Palaestra, 13*(1), 32-38.
- Shin, H. G. & Jang, H. J. (2008). Relationship between receptiveness factor of media sports and sports value. *Journal of Sport and Leisure Studies, 34*, 37-45.
- Thomas, N. & Smith, A. (2003). Preoccupied with able-bodiedness? An analysis of the British media coverage of the 2000 Paralympic Games. *Adapted Physical Activity Quarterly, 20*, 166-181.

- Tuggle, C. A. & Owen, A. (1999). A descriptive analysis of NBC's coverage of the centennial Olympics: The "Games of the Woman?" *Journal of Sport and Social Issues*, 23(2), 171-182.
- Walsdorf, K. (2000). In search of post-Olympic gender equity: An examination of photographic images in *Sports Illustrated for Kids* (Unpublished doctoral dissertation). Florida State University, Tallahassee, FL.
- Weiss, M. R. & Stevens, C. (1993). Motivation and Attrition of female coaches: An Application of Social Exchange Theory. *The sports psychologist*, 7, 244-261.
- Whisenant, W. (2003). How women have fared as interscholastic athletic administrators since the passage of Title IX. *Sex Roles*, 49, 179-184.